

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/364/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2113215675
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jozef Mačej
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2113215675.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu Mgr. Jozefa Mačēja a sudkýň JUDr. Kataríny Slováčkovej a JUDr. Zlatice Javorovej v právnej veci žalobkyne: Alfa Inkaso, s.r.o., Praha, Hvězdova 17, IČO: 28 059 110, zast. advokátom: Mgr. Peter Starinský, Bratislava, Panenská 13, proti žalovanému: C. O., nar. XX. V. XXXX, bytom Q., P. XX, o 105.477,25 CZK a príslušenstvo, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 3. júla 2014 č. k. 8C/20/2014-52, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu (ktorou sa žalobkyňa na žalovanom domáhala zaplata 105.477,25 CZK, úroku z úveru vo výške 12,10 % p.a. zo sumy 105.477,25 CZK od 29. januára 2011 do zaplata, úroku z omeškania 7,75 % p.a. zo sumy 105.477,25 CZK od 29. januára 2011 do 30. júna 2012, vo výške 7,50 % p.a. zo sumy 105.477,25 CZK od 1. júla 2012 do 31. decembra 2012, vo výške 7,05 % p.a. zo sumy 105.477,25 CZK od 1. januára 2013 do zaplata a náhradu trov konania. Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil právne čl. 3 bod 1 a čl. 6 bod 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (I.); čl. 16 bod 1 Dohovoru o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach z 30. októbra 2007 (tzv. nový Lugánsky dohovor); čl. 16 bod 1 Nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občiansko-obchodných veciach; § 1 ods. 2 písm. e), § 2 písm. b), § 3 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej Národnej Rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení ku dňu uzavretia zmluvy; § 52 ods. 1,2,3 a 4 a § 121 ods. 3 O.z. (Občiansky zákonník č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení); § 391 ods. 1, § 397 a § 497 Obch.z. (Obchodný zákonník č. 513/1991 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) a § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej Národnej Rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Vecne mal za to, že dňa 20. septembra 2007 uzavreli žalovaný a právny predchodca žalobkyne (Česká spořitelna, a.s.) zmluvu o úvere č. 3527589863, podľa ktorej sa veriteľ zaviazal žalovanému poskytnúť hotovostný úver vo výške 200 000 CZK a žalovaný sa zaviazal splatiť úver pravidelnými mesačnými splátkami 5.295 CZK vždy k 20. dňu v mesiaci. Prvá splátka zaplata 22. októbra 2007, posledná splátka vo výške 5.277 CZK zaplata dňa 20. septembra 2011, počet splátok 48. Klient sa zaviazal zaplatiť banke úver s úrokom na základe úrokovej sadzby podľa zmluvy o úvere, kde úroková sadzba je 12,10 % ročne, RPMN 13,48 %. Dňa 19. mája 2009 sa stal splatný celý dlh. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 15. septembra 2010 postúpil veriteľ pohľadávku voči žalovanému na žalobkyňu. Právny vzťah medzi žalobkyňou (veriteľom) a žalovaným sa spravuje ustanoveniami O.z. a právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru (§ 52 ods. 2 O.z.) aj napriek tomu,

že v zmluve je uvedené, že táto sa spravuje ustanovením § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Medzi účastníkmi nebolo sporné, že žalovanému bol poskytnutý úver, ktorý následne z dôvodu nesplácania sa stal dňa 20. mája 2009 splatný a to výške 151 540,82 CZK, ktorý čiastkovými platbami žalovaný aj po vyhlásení mimoriadnej splatnosti splácal, avšak naďalej zostala nesplatená suma 105 477,25 CZK, ktorá je predmetom konania. Súd na danú vec aplikoval ustanovenia slovenského právneho poriadku, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší, a preto návrh ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol, keď postupoval v zmysle ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. v platnom znení a mal za to, že návrh bol podaný po uplynutí štvorročnej premlčacej doby v zmysle Obchodného zákonníka. Návrh podaný na súd dňa 6. júna 2013, pričom dlh v zmysle úverovej zmluvy sa stal splatný dňa 20. mája 2009. Na základe uvedeného návrh žalobkyne ako nedôvodný zamietol. Zmluva o úvere je v zmysle § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka tzv. absolútnym obchodom. Právna úprava spotrebiteľských úverov daná zákonom č. 258/2001 Z. z. je špeciálnou úpravou zmluvy o úvere podľa § 497 a nasledujúcich Obchodného zákonníka. Z Obchodného zákonníka, ust. § 502 a 503 vyplýva, že dlžník je povinný na základe zmluvy o úvere platiť úroky v dojednanej výške od doby poskytnutia peňažných prostriedkov až do doby určenej zmluvou ako lehota splatnosti úveru. Veriteľovi patria dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých prostriedkov iba do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania. Z uvedeného dôvodu, by preto veriteľ mal právo na zaplatenie dohodnutého úroku z úveru iba do zániku zmluvy, do dňa 20. mája 2009 a nie aj za obdobie po skončení zmluvného vzťahu, t.j. od 29. januára 2011 do zaplatenia, tak ako to žiada žalobkyňa. Po ukončení úverovej zmluvy t. j. od 21. mája 2009 by mal právo len na úrok z omeškania. Na základe uvedeného súd návrh žalobkyne ako nedôvodný zamietol, keď mal za to, že žalovaná suma (istina) je premlčaná, požadovaný úrok z úveru je nedôvodný a úroky z omeškania sú nedôvodné, pretože zamietol návrh aj v časti požadovanej istiny. Čo sa týkalo uznania dlhu žalovaným v odpore proti platobnému rozkazu je potrebné uviesť, že podľa § 558 O. z. ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval; pri premlčanom dlhu má však také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní. Z cit. ust. vyplýva, že bola to žalobkyňa, koho ťažilo dôkazné bremeno na preukázanie buď poskytnutia žalovanému v súvislosti s uznaním dlhu žalovaným náležitých poučení (napr. už v žalobe) alebo existencie takého jeho vzdelania, pri ktorom na účastníka bolo by treba nazerať ako na nadpriemerného spotrebiteľa, u ktorého poučovanie o právnych aspektoch veci vrátane premlčania nemá opodstatnenie. Odvolací súd nemieni bagatelizovať nevyhnutnosť dostatočne uvedomelého pristupovania kohokoľvek k robeniu právnych úkonov, čiže aj k zodpovednosti za obsah prejavovanej vôle, je však zároveň pomerne známou skutočnosťou (bez potreby dokazovania), že v spotrebiteľských vzťahoch je náležitá orientácia sa spotrebiteľa často v množstve zmluvných dojednaní skôr výnimkou, čo je aj dôvodom, pre ktorý úprava normami tzv. spotrebiteľského práva v širšom slova zmysle na úrovni nadnárodnej (tzv. komunitárne právo) i národnej (právo vnútroštátne) pracuje s pojmom priemerného spotrebiteľa (či so synonymami k takémuto pojmu) a takýmto spotrebiteľom je osoba, ktorá (spravidla na rozdiel od druhej strany spotrebiteľského vzťahu či osôb formulujúcich prejavy vôle za túto druhú stranu) potrebným právnym vzdelaním nedisponuje.

Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalobkyňa a navrhla ho zmeniť a žalobe celkom vyhovieť, namietajúc nesprávnym právnym posúdením veci zo strany súdu prvého stupňa, ako aj k dospeniu nesprávnych skutkových zistení z vykonaných dôkazov. Uviedla, že dňa 6. júna 2013 bol na Okresný súd Trnava doručený návrh na vydanie platobného rozkazu, na základe ktorého bol vydaný dňa 16. decembra 2013 platobný rozkaz č.k. 16Ro/110/2013, voči ktorému podal odporca 13. januára 2014 odpor súčasťou, ktorého okrem iného bolo uznanie časti svojho dlhu, a to istiny dlhu. Takýto úkon žalovaného vykonaný pred súdom možno považovať za uznanie dlhu čo do výšky aj dôvodu, pretože zo strany žalovaného nielenže nedošlo k spochybneniu istiny dlhu, ale navyše tento svoj dlh uznal v časti istiny, v ktorom bola suma 105.477,25 CZK. Písomným uznaním časti dlhu zo strany žalovaného došlo v zmysle § 147 ods. 1 Obch.z. k plynutiu novej štvorročnej premlčacej doby v časti záväzku, ktorej sa uznanie týka, pričom v zmysle § 407 ods. 4 Obch.z. účinky uznania záväzku nastávajú aj v prípade, že právo bolo už premlčané. Súd prvého stupňa pri aplikácii Obch.z. opomenul na ust. § 407 ods. 3, v zmysle ktorého, ak dlžník plní čiastočne svoj záväzok, má toto plnenie účinky uznania zvyšku dlhu, ak možno usudzovať na to, že plnením dlžník uznáva aj zvyšok záväzku. Posledné plnenie dlžníka voči jeho dlhu bolo vykonané dňa 28. januára 2011, a teda takéto plnenie možno považovať za plnenie majúce účinky uznania zvyšku dlhu, a teda aj účinky nového plynutia premlčacej lehoty. Ustanovenia Občianskeho zákonníka o premlčaní, pri posudzovaní výhodnosti premlčania pre spotrebiteľa vo vzťahu k úverovým zmluvám nemožno aplikovať, vzhľadom k dlhšej 10 ročnej premlčacej lehote pri uznaní dlhu v zmysle § 110 ods. 1 O.z.. Odvolateľka má za to, že poskytnutý úver je úročený dohodnutou úrokovou

sadzbu odo dňa poskytnutia úveru, t. j. od 20. septembra 2007 až do dňa vrátenia použitých peňažných prostriedkov, ktoré doposiaľ nenastalo. Dňa 20. mája 2009 došlo zo strany banky k vyhláseniu zo splatnosti neuhradeného zostatku úveru v dôsledku neuhrádzania splátok úveru zo strany dlžníka, ktoré vyhlásenie malo za následok stratu výhody splátok zo strany dlžníka, avšak takého vyhlásenie splatnosti zostatku úveru nemožno považovať za zánik zmluvy. Základnou premisou definície zmluvy o úvere je záväzok dlžníka vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky. Zmluva trvá až do doby vrátenia použitých peňažných prostriedkov zo strany dlžníka. K zániku zmluvy dôjde až úhradou celého zostatku úveru, ku ktorému do dnešného dňa nedošlo, pretože dlžníkovi ostala uhradiť s poskytnutých peňažných prostriedkov sumu vo výške 105.477,25 CZK a zmluva stále trvá. Vzhľadom na sankčnú funkciu úrokov z omeškania nemožno považovať tento dlh úroku ako za jediný uznateľný po vyhlásení splatnosti úveru, resp. po strete možnosti vrátenia úveru formou splátok. Ak je dlžník v omeškaní, má veriteľ právo popri riadnom plnení aj na úroky z omeškania, tzn. že okrem riadneho plnenia istiny poskytnutého úveru a riadnych úrokov, ktoré tvoria základy riadneho plnenia, môže veriteľ v prípade omeškania dlžníka požadovať okrem iného aj úroky z omeškania v zákonom stanovenej výške. Žalobkyňa v pozícii veriteľa požadovala iba úroky z omeškania, na ktoré má v zmysle zákonnej úpravy právo (úrok z omeškania v zmysle Nariadenia vlády ČR č. 142/1994 Sb. v platnom znení) popri riadnom plnení poskytnutého úveru a úroku z úveru, a to odo dňa 29. januára 2011, kedy žalovaný prestal plniť svoj záväzok úplne.

K podanému odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že zo strany žalobkyne dochádza k zbytočnému zvyšovaniu istiny, pretože jej právny zástupca ho odmietal kontaktovať, nereagoval na akúkoľvek komunikáciu a aj žalobkyňa len naťahovala čas. Tri roky ho žalobkyňa nekontaktovala napriek tomu, že jeho adresa nebola neznáma. S právnym zástupcom žalobkyne sa márne pokúšal dohodnúť buď na jednom splátkovom kalendári alebo na možnosti splatenia uvedeného dlhu, pretože mal vedomosť o tom, že to platí jeho bývalá manželka. V momentálnej dobe nedisponuje takým finančným obnosom, aby ho bol schopný uhradiť. Keďže nepracuje, žiadal určenie splátkového kalendára. Všetky jeho výzvy, prosby, telefonáty, mailová komunikácia boli bez odozvy. Postup právneho zástupcu žalobkyne pokladá za nekorektný, pretože mal ochotu vedenú vec riešiť a bolo to v jeho záujme, aby sa dala uvedená vec do poriadku. Taktiež poukazyval na dvojité úročenie istiny.

Odvolací súd prejednal podľa § 212 ods. 1 a ods. 2 písm. b/ O.s.p. v medziach odvolania celú vec (pretože na rozhodnutí vo veci samej, tu inak napadnutom v celom rozsahu, bolo závislým aj rozhodnutie i o trovách konania) a to podľa § 214 ods. 1 a contrario a ods. 2 O.s.p. bez pojednávania (pretože tu síce šlo /aj/ o vec samu, na druhej strane však nie aj o ktorýkoľvek zo zákonom predpokladaných prípadov, vyžadujúcich si aj prejednanie takejto veci odvolacím súdom na pojednávaní, nakoľko tu nevznikla potreba dopĺňania ani opakovania dokazovania, súd prvého stupňa prejednal vec na pojednávaní, nešlo tu o konanie vo veci porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a pojednávanie si nevyžadoval ani žiaden dôležitý verejný záujem), keď dospel k záveru, že napadnutý rozsudok treba považovať za vecne správny ako pre riadne zistený skutkový stav umožňujúci prijať konečné rozhodnutie, tak i pre principiálne správne posúdenie veci súdom prvého stupňa vyjmúc posúdenie niektorých právnych inštitútov, a pokiaľ by aj odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvého stupňa v dôsledku nesprávnej aplikácie právnej normy na tieto inštitúty a vrátil mu vec na ďalšie konanie, musel by súd prvého stupňa rozhodnúť rovnako, ako v zrušovanom rozhodnutí, lebo iné rozhodnutie mu platný právny stav ani neumožňuje (t.j. ak súd po vrátení veci nebude môcť postupovať alebo rozhodnúť inak, ako pred zrušením jeho rozhodnutia), preto tu nemá kasačné rozhodnutie súdu opodstatnenie. Tu je treba poznamenať, že aj keď odvolací súd použil, ako vyplynie z nižšie uvedeného aj ustanovenia právneho predpisu, ktoré neboli pri doterajšom rozhodovaní použité, tieto v zásade neboli pre rozhodnutie vo veci rozhodujúce s pohľadu ustanovenia § 213 ods.2 O.s.p., aby bolo potrebné k ich použitiu vyjadrenie účastníkov konania.

Je treba uviesť, že k času uplatnenia práva žalobkyňou už márne uplynula tak kratšia všeobecná premĺčacia doba podľa O. z. i dlhšia štvorročná podľa Obch. z.. V preskúmanom prípade je aj bez vyriešenia otázky, či je treba premĺčanie práva posudzovať podľa ustanovení Obch. z. resp. O.z., potrebné brať zreteľ na ust. § 5b z. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, a ako „orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy“ bol súd povinný prihliadnúť na zákonný dôvod, ktorý bráni priznať plnenie požadované žalobou. Mal taktiež zohľadniť ust. § 52 ods. 2 veta tretia O.z. (v znení účinnom od 1. mája 2014), podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Obe tieto ustanovenia nadobudli účinnosť 1. mája 2014 a právne predpisy, ktorých

súčasťou sú, nemajú prechodné ustanovenia t.z., že od ich účinnosti sa vzťahujú aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom. Súd je teda ex offo povinný prihliadať na premlčanie nároku a ak zistí, že uplatnený nárok je premlčaný, prihliadne na túto skutočnosť aj v prípade, keď by inak bolo potrebné, aby si spotrebiteľ takúto námietku uplatnil a z hľadiska procesnej ekonomie už bližšie neskúma existenciu subjektívneho práva veriteľa. Súd prvého stupňa správne konštatoval, že právny vzťah medzi veriteľom a žalovaným sa spravuje ustanoveniami O.z. a právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru napriek tomu, že na premlčanie aplikoval dlhšiu štvorročnú lehotu, pričom na posúdenie premlčania nároku bolo v zmysle vyššie uvedeného potrebné aplikovať ustanovenia O.z. a to konkrétne ustanovenie § 100 ods. 1 O.z., v zmysle ktorého sa právo premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110), ktorá v zmysle § 101 cit. zák. pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh, ako to bolo v danej veci dňom 20. mája 2009, uplynul čas ustanovený v zákone na vykonanie práva dňom 20. mája 2012, pričom oprávnená osoba určeným spôsobom u príslušného orgánu svoje právo nevykonala, v dôsledku čoho povinný subjekt mohol čeliť súdnemu uplatneniu práva námietkou premlčania. Premlčaním však nárok sám o sebe nezaniká, oprávnený sa môže svojho premlčaného práva domáhať žalobou, na základe ktorej dlžník môže byť na splnenie pohľadávky zaviazaný, ak sa premlčania nedovolá. Ak by však žalovaný vzniesol námietku premlčania, nárok zaniká, ale subjektívne právo trvá ďalej vo forme naturálneho záväzku, čo znamená, že jeho uplatniteľnosť je obmedzená na dobrovoľné splnenie z jeho strany. Vychádzajúc z uvedených skutočností žalobkyňa mohla právo po prvýkrát vykonať, teda mohla podať návrh na súd 20. mája 2009, všeobecná trojročná premlčacia doba márne uplynula dňom 20. mája 2012, keďže žalobkyňa podala návrh na súd dňa 6. júna 2013, urobila tak oneskorene (pozn: to platilo aj pri všeobecnej premlčacej dobe podľa Obch. z.). Súd prvého stupňa správne prihliadol (pozn: inak je to jeho povinnosť) pri nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy na premlčanie a to aj bez vznesenej námietky premlčania a správne vyhodnotil, že uplatnený nárok je premlčaný, preto nemohol premlčané právo veriteľovi priznať (§ 100 ods. 1 O.z.). Na margo úrokov je potrebné uviesť, že úroky dohodnuté pri úvere sú odplatom za užívanie predmetu zmluvy (peňaží), preto správne konštatoval súd prvého stupňa, keď uviedol, že právo na úrok trvá len do zániku zmluvy. Pri úrokoch z omeškania sa jedná o sankciu za omeškanie a zodpovednosť za omeškanie nastáva porušením primárnej záväzkovej povinnosti plniť včas. Ak dlžník neplní včas peňažný dlh, vzniká mu sekundárny záväzok vo forme zodpovednosti za omeškanie. O.z. upravuje omeškanie dlžníka v ust. § 517 až 521 a omeškanie veriteľa v ust. § 522 a 523. Pri omeškaní dlžníka má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení (istine) aj úroky z omeškania. Vzhľadom k premlčaniu žalobného nároku (istiny) zaniklo i právo na priznanie majetkovej sankcie - úroku z omeškania odo dňa splatnosti do zaplatenia, pretože ak niet pohľadávky (pozn: práva na plnenie - tu vyplývajúce zo zmluvy o úvere č. 3527589863) tak úroky z omeškania, ako príslušenstvo, nemajú k čomu prirastať. Čo sa týkalo uznania dlhu žalovaným v odpore proti platobnému rozkazu je potrebné uviesť, že podľa § 558 O. z. ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval; pri premlčanom dlhu má však také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní. Z cit. ust. vyplýva, že bola to žalobkyňa, koho ťažilo dôkazné bremeno na preukázanie buď poskytnutia žalovanému v súvislosti s uznaním dlhu žalovaným náležitých poučení (napr. už v žalobe) alebo existencie takého jeho vzdelania, pri ktorom na účastníka bolo by treba nazerať ako na nadpriemerného spotrebiteľa, u ktorého poučovanie o právnych aspektoch veci vrátane premlčania nemá opodstatnenie. Odvolací súd nemieni bagatelizovať nevyhnutnosť dostatočne uvedomelého pristupovania kohokoľvek k robeniu právnych úkonov, čiže aj k zodpovednosti za obsah prejavovanej vôle, je však zároveň pomerne známou skutočnosťou (bez potreby dokazovania), že v spotrebiteľských vzťahoch je náležitá orientácia sa spotrebiteľa často v množstve zmluvných dojednaní skôr výnimkou, čo je aj dôvodom, pre ktorý úprava normami tzv. spotrebiteľského práva v širšom slova zmysle na úrovni nadnárodnej (tzv. komunitárne právo) i národnej (právo vnútroštátne) pracuje s pojmom priemerného spotrebiteľa (či so synonymami k takémuto pojmu) a takýmto spotrebiteľom je osoba, ktorá (spravidla na rozdiel od druhej strany spotrebiteľského vzťahu či osôb formulujúcich prejavy vôle za túto druhú stranu) potrebným právnym vzdelaním nedisponuje.

Pri riadení sa vyššie uvedeným preto ani odvolací súd nemohol dospieť k inému záveru, než pred ním už súd prvého stupňa, teda k záveru o bezúspešnosti žaloby pre premlčanie ňou uplatneného práva a preto podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

Aj v takto skončenom odvolacom konaní to bol žalovaný, ktorý v ňom zaznamenal úspech a aj tu mu vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Odvolací súd

mu však žiadnu náhradu nepriznal preto, že ani v tomto prípade nepodal návrh na priznanie náhrady (hoci tu ide o nutnú procesnú podmienku podľa § 151 ods. 1 O.s.p.) a to za situácie, keď mu ani zo spisu vznik žiadnych trov odvolacieho konania nevyplýval.

K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta z. č. 757/2004 Z. z. o súdoch v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je možné podať odvolanie.